

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa E. B. i W. M.
przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 marca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 9 lutego 2018 r., sygn. akt XV Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz E. B. kwotę 1.350 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt zł) oraz na rzecz powoda W. M. kwotę 1.350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego P. sp. z o.o. w P. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 9 lutego 2018 r. należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń

oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oparcie wniosku na przyczynie kasacyjnej z art. 398⁹ § 1 punkt 4 k.p.c., jak to uczynił pozwany, wymaga wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, które ma charakter oczywisty, wręcz rażący, jest widoczne, na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez potrzeby głębszej analizy stosunku prawnego. Chodzi o przypadki, w których niewątpliwie wystąpiły podnoszone w skardze kasacyjnej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący upatruje oczywistej zasadności skargi w wadliwej, jego zdaniem, ocenie przez Sąd Okręgowy dowodu z opinii biegłego sądowego rzeczoznawcy majątkowego R. D. jako opinii dopuszczalnej w świetle przepisów prawa, spełniającej wymagania, przydatnej, miarodajnej i mogącej stanowić podstawę ustaleń faktycznych oraz wyrokowania o odszkodowaniu należnym powodowi. Sąd drugiej dopuścił się ponadto oczywistego naruszenia prawa, ponieważ nie poddał opinii biegłego (która powinna stanowić operat szacunkowy) pod ocenę organizacji zawodowej skupiającej rzeczoznawców majątkowych. Sąd w sposób niedopuszczalny przerzucił także, zdaniem skarżącego, na biegłego obowiązek dokonania części ustaleń faktycznych oraz przeprowadzenia wykładni prawa co do przyczyn spadku wartości nieruchomości, chociaż powinności te spoczywają na Sądzie.

W odniesieniu do tych wywodów należy podnieść, że prawidłowość oceny dowodów i ustaleń faktycznych pozostaje poza kognicją Sądu Najwyższego w świetle założeń i konstrukcji skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Niemniej jednak, analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku w konfrontacji z materiałem sprawy, prowadzi ponadto do konkluzji, że Sąd drugiej instancji wskazał, z jakich przyczyn zaaprobował obszerną i wyczerpującą ocenę charakteru tego dowodu, dokonując jej kontroli apelacyjnej w świetle k.p.c. oraz przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami - t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 2204 ze zm. - dalej u.g.n. W przypadku istnienia wątpliwości lub niejasności związanych z wynikami przeprowadzonej przez sąd oceny dowodu z opinii biegłego sądowego, sąd może żądać wyjaśnień od biegłego lub uzupełnienia tej opinii, co też w tej sprawie uczynił. Może także, chociaż nie musi, wykorzystać drogę kontrolną przewidzianą w art. 157 ust. 3 u.g.n. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2016 r., III CSK 317/15, niepubl. i z dnia 24 listopada 2016 r., II CSK 100/16, niepubl.). W okolicznościach sprawy nie poddanie opinii sporządzonej przez biegłego rzeczoznawcę majątkowego pod ocenę organizacji zarządowej rzeczoznawców majątkowych, jest zatem wynikiem przeprowadzonej przez sąd orzekający oceny tego dowodu, nie zaś oczywistego naruszenia przytoczonego przepisu u.g.n.

W tej sytuacji nie sposób uznać, że pozwany przekonująco umotywował potrzebę przyjęcia skargi do rozpoznania. W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 i art. 108 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.).

jw